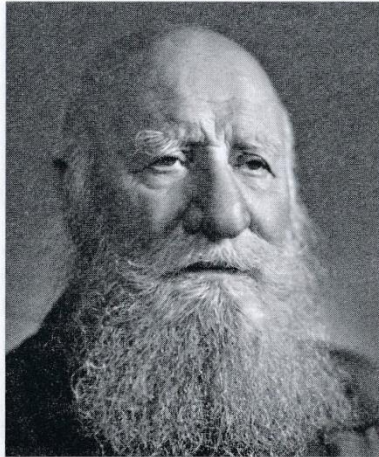


JĀZEPS BORODZIULA

(1893–1983)



Dzimis 1893. gada 4. septembrī Kozikos, mazā ciematā Vitebskas apgabalā, Baltkrievijā. Viņa vecāki bija nabadzīgi zemnieki. Teoloģiju studēja Pēterpils Garīgajā seminārā. Iesvētīts par priesteri, pirmo Sv. Misi celebrēja savā dzimtajā draudzē 1917. gada Vasaras svētkos.

Toreizējais Pēterpils arhibīskaps E. Rops jauno priesteri sūtīja studēt Pēterpils Katoļu Teoloģijas akadēmijā. 1919. gadā boļševiki akadēmiju slēdza. Tad Borodziula tika nozīmēts par prāvestu Polockā, kur bija ap 7000 katoļu un skaista senā dominikāņu baznīca. Drīz pēc tam viņu norīkoja par prāvestu trijās citās draudzēs.

Baznīcas vajāšanas arvien pastiprinājās. Arhibīskaps E. Rops tika izraidīts trimdā, viņa vietnieks bīskaps J. Cepļaks atradās cietumā, bet Pēterpils katoļu draudžu dekāns K. Butkevičs tika nogalināts Maskavas Ļubjankas cietumā.

1926. gadā prāvests J. Borodziula tika apcietināts un notiesāts uz 3 gadiem Solovku spaidu darbu nometnē pie Baltās jūras, Ziemeļkrievijā (kur pēc gada tika ieslodzīts arī bīskaps B. Sloskāns). Pēc trim gadiem atbrīvots, J. Borodziula tika atkal apcietināts 1930. gadā, notiesāts un strādāja Vorkutas dzelzceļa būvdarbos. Kādu laiku ticis ieslodzīts arī Vorkutas spaidu darbu nometnē.

1933. gadā Borodziula tika atbrīvots un atgriezās Baltkrievijā. Lai saglabātu Minskas-Mogļevas bīskapiju, tās ģenerālvikārs P. Avglo, būdams 72 gadus vecs un dzīvodams apcietināšanas draudos, nozīmēja Borodziulu par savu vietnieku ar pēctecības tiesībām. Tai pašā laikā priesteri norīkoja par Vitebskas katoļu draudžu dekānu, kurās bija ap 9000 katoļu.

Pēc desmit dienām, 1933. gadā, Borodziula tika atkal apcietināts, notiesāts un izsūtīts uz Arhangeļsku Krievijas ziemeļos, bet no turienes 1935. gadā deportēts uz Marjinsku un Noriļsku Sibīrijā, ap 4000 km no Maskavas. Vēl bargāk notiesāts, viņš tika deportēts uz Krasnojarskas apgabalu Sibīrijas vidienē.

1946. gadā viņš atgriezās Vitebskā, kur uzzināja, ka Minskas-Mogļevas ģenerālvikārs jau miris. Borodziula gatavojās pārņemt bīskapijas vadību, bet noskaidrojās, ka baznīcas ir pārvērstas par noliktavām, skolām, danču un koncertzālēm, u. c. Minskas lielā baznīca (pirms boļševiku revolūcijas Minskā vismaz puse iedzīvotāju bijuši katoļticīgi) bija jau pārvērsta par restorānu un kinozāli. Turpretī viņa dzimtā draudze Ulla pati bija nodedzinājusi savu baznīcu, lai to pasargātu no apgānīšanas.

Kā bijušajam »noziedzniekam«, boļševiku likumi viņam neļāva uzturēties agrākajā dzīves vietā. Tāpēc J. Borodziula pārnāca uz Daugavpils Dievmātes baznīcu Latvijā, bet jau 1949. gadā viņu atkal apcietināja un izsūtīja uz Krasnojarskas apgabalu. Tur viņš atradās līdz 1954. gadam. Pēc tam atgriezās Latvijā, jo boļševiku vara viņam neļāva dzīvot savā dzimtenē – Baltkrievijā.

Tagad J. Borodziula bija sv. Alberta baznīcas bīkstsēvs Rīgā. Te viņš sastapa prelātu Dr. K. Ruču, kurš 1973. gadā, bīskapa V. Zondaka ielūgts, bija atbraucis uz Rīgu.

Dekāns Borodziula nomira 1983. gada 23. septembrī. Viņš ir 20. gadsimta Baznīcas vajāšanu liecinieks un mocekļis. Apcietināts un deportēts 33 gadu vecumā un tikai 61 gada vecumā tika laukā no izsūtījuma. Būdams gandrīz 30 gadus spaidu darbos, viņš vienmēr apliecināja Jēzus vārdu nozīmi, sekodams tiem bez vilcināšanās: »Mācekļis nav pārāks par savu mācītāju« (Mat. 10, 24) un »Ja viņi mani vajāja, tie vajās arī jūs« (Jāņ. 15, 20).

Jāzeps Borodziula apbedīts Rīgā. Pēdējā gaitā viņu izvadīja četri bīskapi, vairāk kā 100 priesteru, Rīgas Garīgā semināra audzēkņi un daudz ticīgo.

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže.- Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 60.- 61. lpp.